

Kristfokus

42.

Posted on [January 29, 2014](#)

Reply

Ur Judit Sargent Murrays katekes för barn 1782:

F. Är det möjligt för någon människa att följa lagens bud?

S. Nej inte alls! Om Adam, i sitt tillstånd av oskuld, inte kunde göra det, kan han fallna efterkomma inte heller hålla sig upprätta såsom Gud vill enligt sin plan. Sanningen är att det inte finns en enda rättfärdig människa på jorden, som gör gott och inte syndar. Som aposteln Jakob säger begår vi alla synder genom att begå några.

F. Kommer Gud förlåta de som bryter mot lagen och acceptera oss i våra försök att följa den, istället för att helt uppfylla den såsom den kräver?

S. Lyssna till de heliga profeterna, hör vad Anden säger. Den som syndar på en punkt är skyldig till att bryta mot hela lagen. Förbannad är var och en som inte håller lagen i alla ting såsom det är skrivet. Dessutom förklarar Jesus Kristus lagen och menar att det inte är nog att avstå från att göra det som lagen förbjuder i en yttre mening. Hjärtats renhet krävs dessutom.

F. Väntade sig Gud att någon enda av hans skapelser skulle kunna hålla hans bud?

S. För Gud är alla tidpunkter närvarande i hans blick. Det vore ett misstag att anta Gud besviken. Det skulle sänka honom till mänsklig nivå. Därför kunde inte Gud förvänta sig någon förmåga att följa den gudomliga lagen.

F. Vilken mening var det då med buden och lagen?

S. Två saker gör lagen meningsfull.

1: Att visa gudomlig perfektion.

2: Att övertyga människorna om synden, impotensen hos människan.

Därigenom måste de helt och hållet lita på Frälsaren och Återlösningen genom Honom.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

41.

Posted on [January 20, 2014](#)

Reply

Galaterbrevet 2:20 Fred Pruitt del 4 (föredraget finns på youtube i sex delar)

(övers. Jan Peter Ottosson)

Vi är inte goda. Många tror att Jesus är god. Men när någon kom fram till honom och sa att han var god svarade han: Varför kallar du mig god? Det finns ingen god utom Gud. Jesus, Guds son, erkänner inte att han är god i sig själv utan endast Gud som bor i honom är god.

Där ser vi skillnaden. Tidigare hade vi självmedvetandet. Vi trodde att vi var oberoende. Vi hade fått saker av Gud, han hade gjort oss till

något självständigt. Gud gör mig helig, han gör mig god och tilltalande för andra. Han ger mig verktyg som jag använder. Jag bad om kärlek och därför ger han mig kärlek. Jag bad om visdom och han ger mig visdom som jag nu ska använda klokt och göra något med i världen. Så tror vi att det fungerar.

Det blir något helt annat än du inser att du inte har något av allt detta och att du inte heller kommer att få något av allt detta. Det tillhör Gud, det tillhör Kristus, det kommer alltid att tillhöra endast Gud. Jag har ingenting själv. Du måste låta alla föreställningar dö som gör att du tror att du någonsin ska kunna få något av detta. Det kommer aldrig att hända.

Detta är att bli korsfäst. Hela idén om att du är någon som ska få någonting i ditt religiösa liv blir korsfäst. Sanningen i det hela är att vi inte är skapade för att bli något alls. Vi är endast skapade för att spegla Någon, innehålla Någon, förmedla Någon. Vi ska skina med en Annans ljus. Vi är som månen. Vi fungerar riktigt när vi återger solens ljus.

Vi har inget eget ljus. Men vi blir det ljusstarkaste som finns när vi speglar solens ljus. Vi är sådana. Vi är en mörk kropp utan eget ljus. I Johannes evangelium säger Jesus att han själv är världens ljus. I de synoptiska evangelierna säger han att vi är eller ska vara världens ljus. Nå – vilket är det? Jo, vi är världens ljus när vi skiner med Hans ljus. Det är inte vårt ljus. Men det blir oss !

Tillbaks till Galaterbrevet 2:20. Jag är korsfäst med Kristus. Ok, men

nu är jag uppstånden med Honom. Romarbrevet säger också detta. Syndens kropp — det är det falska självmedvetandet — har förintats. Sedan säger han i vers 8: “Har vi nu dött med Kristus, tror vi att vi också skall leva med honom.” Vad som har hänt är att samma Ande som givit Kristus uppståndelse från de döda har givit oss uppståndelse från de döda.

Detta är mycket intressant. De flesta kyrkor talar mycket om attt Jesus uppstått. Vi tror på en uppstånden Kristus. Alldeles riktigt. Men jag finner så få i kyrkorna som förstår meningen med detta. De endast upprepar fakta men förstår inte meningen med uppståndelsen. Jesus uppstod knappast för att vi regelbundet skulle kunna upprepa: Jesus uppstod från de döda ! Han uppstod inte för att vi skulle träffas varje söndag förmiddag och kunna säga: Han uppstod ! Nej Han uppstod för att vi skulle uppstå.

Jesus uppstod till ett helt nytt liv genom Faderns Ande för att samma Ande ska komma in i oss och så att vi uppstår genom Hans död och uppståndelse till ett nytt liv. Han fick oss att uppstå till det nya livet. Det var syftet med det hela, Faderns plan för oss alla.

Det handlar alltså inte om att vi ska tänka fromma tankar om Jesus och vad som hände med honom för tvåtusen år sedan. Jag hörde en dam säga en gång på teve: “Åh jag önskar att det var bibeltider, jag önskar att jag levde på bibelns tid.” Jag ville knacka på teveskärmen och säga till henne: Kära dam du lever i bibeltider ! Det är nu det handlar om. Bibelns Gud är i dig som du är just nu. Du lever i bibeltider. Bibeltider är hela tiden därför att bibelns Gud är de levandes Gud. Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, lever just nu i dig och i mig. Han är precis lika levande, lika mäktig, lika verklig nu och

här som han var för Israels folk i öknen en gång.

Samma Gud som var levande för Jesus när han höll sin bergspredikan är lika levande nu och imorgon och för evigt. Detta måste vi förstå. Jesus dog och uppstod för att åstadkomma samma sak här i oss och för oss. Det är den effekten Galatebrevet 2:20 handlar om. Jag är korsfäst med Kristus, inte desto mindre lever jag.

Men vad händer i denna uppståndelse? Det är något nytt som sker. "Inte desto mindre lever jag" säger Paulus och korrigerar sig strax: men inte jag utan Kristus lever i mig. Vad betyder det?

Det betyder att jag inte längre lever som en separat enhet, ett eget oberoende självmedvetande. Det är ett nytt liv som har blivit levande i mig, det nya liv som Jesus fick. Jag vill inte skilja Jesus och den uppståndne Kristus åt. De kan aldrig skiljas åt. Men det är inte riktigt Jesus som lever i mig för Han har kommit för att *leva mitt liv*. Det är alltså inte Jesu liv utan mitt liv som Kristus kommit för att leva just här.

När Kristus lever i oss så syns vi som Fred, vi syns som Bob, vi syns som Jill eller Julie. Det är Jesus vi återger men Han återges som dessa andra människor i deras egna liv. Varje Guds barn är individuellt och distinkt i sig själv och ändå är det alla i samma Gud, alla i samma Ande, alla i samma Person. Var och en är olik den andra, var och en har sina åsikter och sina föreställningar, var och en har sina speciella gillanden och ogillanden, de ser olika sidor av sanningen och har olika funktioner tillsammans. En är foten, en är handen, en är ögonen, en

är munnen. Alla dessa funktioner gör tillsammans kroppen.

Varje individ manifesterar Kristus och alla tillsammans manifesterar Kristus. Vissa försöker argumentera som så: du kan inte tala i termer om att en individ har Kristus i sig för det handlar om helheten av alla, hela kroppen. Bara så kan Kristus leva i oss. Andra säger motsatsen. Men det är BÅDA.

Jag går omkring i min vardag och det är Kristus som går omkring i mig. När jag pratar är det Han som pratar. När jag rör på mig är det Han som rör sig. När vi alla fungerar tillsammans är det Han som är hela kroppen. Det är både ock. Vi kan inte skilja på de två, vi kan aldrig säga att endast den ena är gällande.

Kristus lever mig, inte jag utan Kristus lever. Den förening som var omedveten i Adam och Eva har nu blivit medveten i oss. Det är detta det handlar om. Gud vill ha barn som är medvetna om vad de är.

Gud vill ha söner och döttrar som vet *vad* de är, *vilka* de är, hur de lever och varför de lever, varthän vi är på väg. Han vill att vi ska förstå, att vi ska få fullheten av förståelse. Vi kommer förstås inte att förstå allt under detta jordeliv. Som min vän Normann Grubbs brukade säga: vi har endast doppat en liten tå i Guds ocean. Det är helt ok. Låt oss vara välsignade med det vi har, låt oss förstå det lilla vi har. Det är stort nog för oss. Tro mig, det är detta vi ska jobba med och det är stort. Vi lever och rör oss och

andas och har ett levande hjärta i Honom.

Denna levande Gud manifesterar sitt liv i oss vare sig vi tror på det eller inte. Men tänk så underbart det är att komma till medvetande i Honom. Oj oj, det är Gud som lever i denna min kropp! Fantastiskt ! Det är Gud som fungerar i denna organism som jag kallar min kropp.

Jag lever, mmen det är inte jag, det är Kristus som lever mig. Det är poängen. Det är Han i mig och jag i Honom. Paulus säger i 1 Kor 6:17 "Den som förenar sig med Herren blir till en enda Ande med Honom". Kontexten i detta ställe är att den som förenar sig med en hora blir ett med henne. När man ligger med en kvinna blir man en kropp med henne och när man förenar sig med Gud blir man en Ande med Honom. Även i Efesierbrevet 5:31 talar Paulus om att en man lämnar sin mor och far för att hålla sig till sin hustru. Detta rymmer en stor hemlighet, säger Paulus, för han syftar på Kristi kropp i oss. Dett är inte bara ett bildspråk. Det är konkret. Vår kropp levs av Kristus, det är Kristi kropp. Detta är inget abstrakt kyrkobegrepp eller koncept för en församling, vi är denna kropp individuellt och tillsammans.

Föreningen har återställts genom korsästelsen och uppståndelsen. Vi var fyllda av en annan gud och Kristus tog den guden in i döden. Vi var alla fyllda av vredens gud, vi var fyllda av hans makt, av luftens härskare. Vi var vredens barn och vi gjorde hans lusthandlingar. Detta var vad vi gjorde i vårt tidigare liv. Vi visste inte vad vi gjorde, vi visste inte vem djävulen var för han gömmer sig. I världen tycker många det är lite knepigt att tro på djävulen och likaledes gör många moderna kristna. Inte desto mindre är sanningen att vi hade den guden i vårt tidigare liv.

Men Kristus sparkade ut denna gud. Jesus drev ut denna gud när han dog och uppstod med oss. När han dog tog han djävulen med sig i döden. När han uppstod fick han Faderns Ande i sig och uppstod till det nya livet. Samma sak sker i oss. Kristi Ande är Faderns Ande och det är den Helige Ande — vi kan inte separera dessa från varandra. Denna hela och heliga Treenighet kommer för att leva i oss i sina egna funktioner. Vi kan inom oss lyssna till Kristi Ande, vi kan inom oss förstå bredden och djupet och höjden på Gud och känna hans kärlek. Vi kan hänna hur den Helige Ande flödar ut ur oss.

Jesus säger att floder av levande vatten ska strömma ut ur kroppen på den som tror sanningen om Mig. Du behöver endast tro ! Han menade inte gå till skolan, studera många år, memorera tillräckligt många bibelställen, lära sig alla varianter på den kristna dogmatiken, höra tillräckligt många predikningar, göra tillräckligt många goda handlingar för din nästa. Han säger: tro !! Och ut ur din mage ska levande vatten flöda.

Det är inte ditt jobb, eller kyrkans, att se till att detta sker. Gud gör alltihop. Du endast tror och Han ser till att det händer. Att tro är så enkelt som att säga: Tack Herre, jag tar emot detta. Ett av mina favoritexempel på enkelheten i detta är vigselceremonin. När de två står framför prästen och han läser löftena och frågar och de bara säger: JA — så kan prästen förklara dem gifta. Så enkelt. Ett ord: Ja. Jag tackar och tar emot. De kanske inte har kläder för bröllop, de har inget äktenskapligt liv att visa upp. Men gifta är de. Endast ordet gör dem gifta. Ordet är: Ja. Med det ordet kommer också Guds liv in i dig och kan börja flyta ut ur dig när du möter andra människor.

Ett av mina favoritställen i NT som visar detta, är ängeln Gabriels besök hos Maria för att bebåda Jesu födsel som människa. Hon ska bli Herrens moder. Hennes naturliga tänkande sätter igång: Hur ska det kunna ske, jag har aldrig varit med en man? Den Helige Ande överskuggar dig och den som föds är Frälsaren, svarar ängeln. Och nu kommer Marias svar: *Må det ske med mig som du har sagt*. Hon enbart tog emot, hon enbart accepterade.

Och här är det, alla ni som lyssnar !

Det som Maria säger till ängeln är allt vi säger. Vi säger: ok det är inte jag längre som lever detta liv, det är Kristus som lever detta liv i mig. Det är fråga om att ta emot. Oj ! Är det så det är? Må det då ske med mig enligt Herrens ord.

Vi tar endast emot detta ord. Är det sant om mig? Tack, jag tar emot det. Genom denna accepterande tro sker det hela. Detta mottagande ja gör det möjligt för Gud att börja kärna smöret i oss, låta det levande vattnet börja flöda inom oss. Allt detta startar med ett ord. Liksom i skapelsen: varde ljus ! Och ljus blev. Genom ett ord, det levande ordet, sker det. Låt det komma, låt det bli. Det är inte: nu ska jag se till att det här förverkligas i mig. Nej det är: tack, låt det komma !

Det ser inte sannolikt ut. Vi kan inte fatta hur det ska ske. Vi kan inte förstå att den här kroppen som jag kallar min kropp och det här livet ska kunna ha något direkt med Dig att göra. Men om Du säger det

Herre ! Ok, jag tackar och tar emot.

Paulus säger: och det liv jag lever, levs nu av Kristus. Observera "det liv jag lever", alltså jag Paulus, i denna kropp, med denna kropp, detta liv i min kropp. Alla är så rädda för kroppen. Usch denna kropp förleder mig ständigt, den har sådan abegär ! Men Paulus säger på ett annat ställe att kroppen manifesterar Kristus. Det är i min dödliga kropp, mitt kött, som Gud ska manifestera sig. Och minns: Jesus är Gud i en dödlig kropp.

Det finns förvisso negativt och ont i det kroppsliga livet. Varje gång vi försöker återgå till den gamla människan och återigen fixa allting själv, ja då dyker kroppen och köttet upp igen och hävdar sig. Det är vad det negativa med kroppen handlar om. Men vi går omkring med den kropp som Gud lever i nu. Vi går omkring med den kropp genom vilken Gud manifesterar sig. Han visar sig i dödliga kroppar. Kropparna ska dö. Vi kommer att få nya kroppar i det eviga livet. Det tror jag verkligen. Men även om dessa kroppar vi lever i på jorden ska dö, ska förfalla, ska åldras, bli sjuka och dö, manifesterar sig Kristus i dem.

Vi går alltså omkring och rör oss i livet i detta accepterande av Guds vilja i oss. Det är ingenting du hittar på och skapar. Det är istället något som sker. Gud gör detta. Vi bedömer det inte, vi tycker inte till om det. Vi är inte menade att bedöma Guds verk i våra liv. Vi är inte menade att ha en åsikt om detta Vi är menade att endast tro på det som sker. Det är den stora enkelheten i detta liv. Det är trons lätthet.

Det lätta livet i tron är att säga: Ja tror på vad du säger Herre, jag tror på ditt ord ! Allt det förgångna är borta genom att jag korsfästes med Honom. Jag har nytt liv genom uppståndelse och — vänta, *det är ju Du som lever mitt liv nu* !

Detta Du är ett totalt Du, det är inte en liten del. Det är ett totalt Kristusliv som är mitt liv nu. Det är inte som en del predikanter säger, att vi har ett stort hus med många rum. Kristus kommer och du måste städa rum efter rum så att Han kan bebo det. Du måste snygga upp och bli rumsren innan Han kan komma in. Men alla jag känner som köpt ett hus äger ju hela huset direkt. Kanske han inte renoverar alla rum på en gång, men han äger hela huset och lever i hela huset. Det är den nye ägaren som sköter alla rummen. Den gamle ägaren är borta ur bilden.

Kristus har flyttat in i hela vårt hus. Hela huset är vi. Han har flyttat in i hela oss, inte en del av oss. Gud skapade oss, sedan blev vi bortrövade ett tag. Nu har Han återkommit och återtagit vad som är Hans från början. Han äger nu hela oss, allt som är oss, kropp, själ, intellekt, ande, vår psykologi, våra känslor, vårt förnuft, allt som finns i oss. Han har tagit över alltihop, även vår sjuka psykologi, våra perversa tankar, våra idiosynkrasier. Om du har nervösa ryckningar och ticks i ansiktet — det är Kristus i dig som har dessa. Han har tagit över alltihop och prisat Honom för det, acceptera det som det är.

Prisat Gud för hela det liv han tagit över och nu lever istället för dig. Lova och prisat honom för de ynkliga svagheter du har, dina dåliga sidor, det som du skäms över att du fortfarande sysslar med. Lova Honom och säg: Herre du har tagit över allt det där ! Du får reda ut

det. Jag har försökt om och om igen, men kommer ingen vart. Nu har Du tagit över och du kan göra precis vad du vill med det. Jag bryr mig inte dett minsta längre. Jag är färdig med det. Du tar hand om det.

Var djärv när du lämnar över till Herren ! Låt oss vara djärva när vi kommer inför Nådens mäktiga tron ! Det är vad Galaterbrevet 2:20 handlar om. Ur kroppen på den som tror ska flyta floder av nåd ! Det är sådana vi är — floder av levande vatten. Var djärv ! Äg det ! Ta emot det ! Gå omkring med detta ! Vi ÄR detta.

Du är Honom i din form i detta liv, i denna värld.

Amen.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

40.

Posted on [January 17, 2014](#)

Reply

Cassianus tar i sin INST IV 34/35 upp Abba Pinufios introduktion för en nyupptagen broder. Det låter i denna text som om det är den världsliga personens vilja att vara andlig och religiös. Men lätt omskrivet är budskapet detta:

Genom att Kristus lever mig är världen redan avsgd. Den behöver inte avsägas som en rituell eller andlig handling av någon. Att göra så blir en sorts underkännande av Kristi löfte om Anden. Vi har idag och alla dagar dött från världen genom att Han lever oss och vi tar emot detta liv. Världens begär och handlingssätt försvann på korset och Hans blod är garanten för att så skett. Vi behöver inte strategiskt

upprepa detta. Tack Fader för att du givit oss Din Son !

Som Paulus skriver i Gal. 2:20 är jag korsfäst för världen och världen för mig. Den kan ropa och locka och marknadsföra sig allt den kan i min teve och på min iPodskärm, den är likväl helt död och korstfäst för mig. Ge akt, säger Paulus, på korsets villkor, under vars fana du från denna stund ska kämpa — men Kristus har kämpat för oss och segrat redan. Därför måste vi här i tiden låta Honom leva oss i alla omständigheter, vilka de än är.

Enligt ett ord av David i Psalm 119:120 kommer vi i Kristi Andes gudskärlek inte längre följa köttets vilja eftersom köttet redan är besegrat av Herrens blod på korset och Hans uppståndelse. Genom Hans närvaro i min kropp dör vi alltid från världens begär och det falska jagets iver att vara någon.

“Den som inte tar sitt kors och följer efter mig är inte värd att tillhöra mig” säger texten i Matt 10:38 Och genom korset och löftets uppfyllande följer Kristus alla som tar emot Honom. Cassianus skriver: “Liksom en korsfäst inte längre kan röra sina lemmar som han själv vill, ska inte heller vi rikta vår vilja och våra önskningar mot sådant som skänker behag och glädje för stunden.” Så är det när Kristus intar oss, vi låter våra lemmar röras av Honom i vilket allting lever och rör sig. Då skänker strax allting som dyker upp glädje och frid både för stunden och evigheten.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

39.

Posted on [January 17, 2014](#)

Reply

Fred Pruitt Galaterbrevet 2.20 del 3 (föredraget finns på youtube i 6 delar)

(övers. Jan Peter Ottosson)

När Paulus sa till atenarna att Gud är den de alla lever och rör sig i, så syftade han inte på människor som kände Kristus eller tagit emot

Kristi Ande, han talade om alla varelser i universum. Allt lever och är i livets rörelse i Gud — var annars kan det ske? Gud är grunden till all existens.

En del tror att den relativt fria viljan vi har att göra vad vi vill skulle innebära att vi inte längre lever och rör oss i Gud. De tror att ett enskilt liv är lite oberoende av Gud. De ser inte Gud, de lever i ett mörker. Det är som att de vänt sig runt och fått ryggen mot Gud på grund av den fria viljan de fått. Detta är i all enkelhet vad Satan gjorde, han öppnade denna möjlighet för andra, han som är den store lögnaren och mördaren från början.

Det individuella självet, idén att vi är små oberoende gudar, fanns kanske inte helt medvetet, är denna attityd: jag är för mig själv, här kommer Nummer Ett i mitt liv. Denna attityd har inte tillkommit först nyligen i historien. Den finns där sedan Adam och Eva. Det är tämligen enkelt att se den följdenliga historiska utvecklingen där väpnade arméer och strävan efter dominans över andra har varit de allra främsta intressena. De starka förtrycker de svaga, den nobla överklassen i alla länder går samman emot den tarvliga massan, som får tjäna som slavar och stå för försörjningen. Detta är motsatsen till vad Gud är.

Därmed uppstod det en gud för denna värld som styr det mesta. Vår verkliga Gud är var motsatsen till detta. I Johannes första brev sägs det också att hela världen ligger i knät på den onde. Jag vill dock inte göra alltför stor affär av detta faktum att den onde styr världen eftersom Gud befinner sig ovanför den onde och hans värld, Gud är över allt, i allt och handlar genom allt.

Även om den onde driver denna världs intressen, finns Fadern över allt och ser allt och verkar genom allt. I Efes. 1:11 sägs att Han sköter allt i universum efter sin egen vilja och sitt behag. Gud låter varje varelse välja sitt liv efter sitt eget medvetande och ta konsekvenserna av dessa val. Han låter allting som sker leda till det bästa möjliga utifrån omständigheterna. Även det onda arbetar Han in i sin goda

plan.

Det är som i Genesis där Josefs bröder kommer till honom i Egypten. De är klart rädda att Josef kommer att bestraffa dem, nu när fadern Jakob är död. De hade kastat honom i en torr brunn och sålt honom till en förbipasserande karavan som slav. Men Josef, som kan sägas vara en Kristusprototyp i GT, förlåter dem och inte bara det, han säger: Det ni gjorde var ont men det var menat för gott. Och skälet ges: "För att många människoliv ska räddas".

Allt Josef fick genomlida ledde till att de många Jakobs barn och barnbarn räddades. Abrahams avkommor räddades genom Josefs lidanden. De kom genom Josef till Egypten, bosatte sig där och växte för att så småningom blir ett folk, Israel. Under fyra sekler växer de sig starka och lämnar Egypten som nästan en miljon personer, kanske endast 600 000.

Jag berättar allt detta för att komma till poängen som uttrycks i Gal. 2:20 — vi har blivit korsfästa med Kristus.

Vad är det att bli korsfäst? Somliga säger att det är köttet som korsfästs. Ja. Men köttet är inte alls kroppen, som många tror. Det är detta medvetande om en oberoende existens, denna inställning att livet handlar om mig. Och att tron handlar om mig: om jag ska tro på en Gud så är det för att jag gör saker för den guden. Det är mig och mina handlingar tron handlar om, jag utför ett religiöst liv, jag gör offer av olika slag. Jag kastar en ung flicka i en ugn, jag offerar mynt, jag utför brännoffer, jag kan offra mig själv på olika sätt. Dessa mina handlingar som jag väljer, kommer att göra guden benägen att välsigna minn skörd, min familj, min ekonomi. Det är köttets tro. Det är nu köttet som blir korsfäst med Kristus enligt Paulus.

Vi är alla födda med detta medvetande. Vi tar med oss det in i det kristna livet. I Rom. 6:6 ff sägs det: "Vi vet att vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus, för att syndens kropp skall berövas sin makt, så att vi inte längre är slavar under synden. Ty den som är död är friad från synd. Har vi nu dött med Kristus, tror vi att vi också skall

leva med honom. Vi vet att Kristus aldrig mer dör, sedan han blivit uppväckt från de döda. Döden har inte längre någon makt över honom. Ty hans död var en död från synden en gång för alla, men det liv han lever, det lever han för Gud. Så skall också ni se på er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i Kristus Jesus.”

När vi först kommer till Kristus vet vi inte om att vi har den gamla människan medfödd inom oss. Vi kanske går i någon undervisning och hör det läras ut. Men det går förbi oss, vi tar inte in det. Våra synder är fullständigt förlåtna, vi är återställda i Gud. Men fortfarande är vi inte medvetna om köttet, den gamla människan. Det är en process som Herren tar oss igenom att inse den gamla människans korsfästelse.

Denna process leder oss till att se vårt avslut i Honom, så att vi ser hur Hans liv i oss är det enda livet. Det ser vi inte när vi har den gamla människan. Det kräver lite omställning inom oss för att detta ska ske. När jag kom till Kristus gjorde jag det med handlingsivver, mycket aktivitet, böner och helande och mirakel, alla sådana saker. Det fanns ingen mer engagerad och exalterad nyfrälst än jag.

Men jag föll. Det gick till så att en broder sa till mig att jag måste skärpa till vissa sidor av mig inför Herren. För att behaga Gud måste du faktiskt fixa till vissa sidor av ditt liv, sa han. Och jag gick på detta. Jag hade levt i denna underbara nåd där jag endast prisade Gud för allt som hände med mig. Halleluja halleluja jag är född på nytt ! Jag hade kommit till Kristus, fått denna nya födelse och jag for omkring i en VW-buss, full med Jesus-dekaler och delade ut biblar åt folk. Jag gjorde många tokiga saker i denna glädje. Jag åkte t ex in på en yoga-ashram och delade ut NT åt alla som fanns där. Jag var inte rädd för någonting. Tills denna broder sa det där om att förbättra mig och jag föll för det.

Jag föll fast jag var långt inne i det kristna livet, kanske över ett år som lycklig och ivrig kristen. Brodern gjorde klart för mig att allt inte var som skulle inför Gud och att jag måste arbeta med det. Jag föll för det. Men detta är egentligen Anden som arbetar. *Det har faktiskt inte alls med mig att göra.* Det gäller alla. Vi har inte alla exakt samma rutt

men Gud tar in oss alla till Sig enligt samma princip. Vi faller alla ner i illusionen att vi är "någon" som måste vara välbehaglig inför Gud.

Jag ser detta i GT, när folket tar emot budorden då Moses kommer ned från berget med andra gången. Han läser buden för dem och säger vad som är välsignelser och vad som är förbannelser. Om du följer buden välsignas du, om du inte gör det förbannas du. Folket tar emot buden och ropar: Allt som Herren har påbjudit ska vi göra ! Detta säger de i kör. Vi ska utföra detta inför Herren !!

Precis detsamma sa jag när jag föll. Jag ska göra dessa förbättringar inför Herren så att Han blir nöjdd med mig. Jag ska be mer. Jag ska älska Gud och människor mer. Jag ska gå på kurser för självutveckling. Jag ska lyssna bättre på andra, jag ska uppskatta andra mer än jag gör nu. Alla bud i Nya Testamentet blir nu saker jag måste göra, måste utföra.

En del människor lyckas passera förbi denna process. Men de flesta gör det inte. De flesta inser sina begränsningar och vill förbättra sig moraliskt och andligt, de känner att de borde och behöver göra något åt det, bli något bättre, reformera sig. Och där startar en process. Jag kallar detta vildmarken. Så småningom kommer vi ut ur vildmarken till ett medvetande om att vi redan dött med Kristus på korset, det som Rom. 6:6 säger. Vi börjar förstå vad det gamla självet är för något — en falsk tendens att tro att vi kan förbättra oss och bör förbättra oss. Anden visar nu något motsatt för oss: Oj ! *Jag är inte någon som ska förbättras !* Oj ! Jag är inte den där gamla människan som följer bud.

Den gamla människan är just detta att tro att Gud ska belöna mig om jag betar mig på ett visst sätt. Att Gud ska förändra mig till något annat om jag gör vissa saker, förbättrar vissa saker och göra detta synligt för andra. Vi känner ju oss nämligen som vi alltid har känt oss — i behov av något bättre. Alltså tror vi felaktigt att vi är den gamla människan. "Jag har ju fortfarande själviska tankar, jag har fortfarande felaktiga tankar, syndiga tankar. Jag har fortfarande erotiska känslor och lystna tankar. Jag har begär som jag inte tycker jag borde ha."

Osv.

Allt detta finns i mig och därför tänker jag felaktigt att jag är fel sorts själv. Jag måste göra något åt det. Det är fallet. Det är den gamla människan. Jag borde ju inte ha allt detta inom mig om Kristus verkligen förlåtit och dött för mina synder. Alltså har det kanske inte skett när allt kommer omkring. Mycket av det jag gör är faktiskt inte särskilt perfekt. Ingenting jag gör är riktigt som det ska vara. Det är uppenbart, tänker vi. Och så börjar förbannelsen och fördömsen av oss själva.

Men det som sker en dag i Kristus är att vi kommer till en förståelse: *detta gamla själv fanns egentligen aldrig till*. Det fanns aldrig någon oberoende person, det fanns aldrig något avskilt jag som kunde bedöma saker och ting. Istället fanns något som denna världens gud drev inom oss, innan vi föddes i Anden. Och spåren av detta är kvar. När Anden vaknar i oss sparkas den gamla oberoende människan ut och istället kommer Gud för att bo i oss och leva våra liv. Den treeniga Guden kommer in i oss för att leva sina olika funktioner genom Fader, Son och Helig Ande. Vi har alltså ett himmelrike inom oss som vi inte riktigt vet om.

Det tar en viss tid innan den gamla människans sårskorpor läker bort. Och detta är Guds plan, det är Hans process. Det som har skett är att denna gamla syndamänniska är korsfäst. Hur korsfästes hon? Vi vet att det skedde genom Kristi blod. Detta blod renade oss fullständigt. Det vi gjort som skadat andra och oss själva är en gång för alla borttvättat. Alla våra otillräckligheter i att älska andra är borta. Vi är fullständigt rena som nyfödda barn. Inte bara tar Kristi blod bort effekterna av synden och alla bestraffande konsekvenser som synden har, utan Han tar även bort själva medvetandet om synden. Vi har inte längre någon synd att bry oss om. Vi är oskyldiga som små barn igen. Vi har fått syndamedvetandet borttvättat.

Jag har ett litet barnbarn, han är 6 år, en underbar, känslig och fin liten pojk. Han är vid denna tidpunkt mycket oskyldig. Han ser mycket i sitt liv som inte är särskilt oskyldigt men han lyckas fortfarande vara så oskuldsfull. Jag vet att denna oskuld en dag kommer att fläckas.

Jag kommer att bli ledsen. Men jag vet att det är Guds sätt att få honom genom denna process. Det är nödvändigt för att han en dag ska veta vem han är i Kristus. Men jag kan se denna oskuld i små barn och det är den oskulden som återvänder till oss genom Kristi blod.

Men med Jesu kropp är det något helt annat. När Jesu kropp korsfästes och dör lämnar hans ande kroppen. När vi dör lämnar vår ande kroppen. I 2 Kor. 5:21 sägs det att Gud gjorde Kristi kropp till synden för att vi skulle bli fria från den i Honom. Genom att vi förstår detta förstår vi hur vi blir fria.

Jesus *blev synden* på korset. Han tog in i sig inte bara våra enskilda synder utan synden i sig själv, vilket är Satan själv. Lucifer är syndens källa som producerar alla synder som begås. Som Jesus säger till fariséerna i John 8:44: Er fader är djävulen och hans lusta utför ni. Lucifer är synden, han är herr synd, han är synden personifierad. Jesus tar in Lucifer i sig själv på korset.

Jag förstår inte detta. Jag försöker inte antyda att jag förstår djupet i denna process, det gör jag bara inte. Men bara Jesus Kristus kunde göra något sådant. Bara Jesus kunde ta all synd inom sig själv och korsfästa den. Bara han kunde erfara den fulla vreden från Gud över alla dessa synder. Den "fulla vreden" är vad Satan är. Han är vreden. Jesus öppnade Guds vrede som endast finns i mörkret.

Om du går ut i solskenet och du har känslig hy och stannar för länge i solen, ja då har du fel relation till solen. Du bränner sönder dig. Denna brännskada kan vi se som solens vrede. Den kom för att du hade felaktig relation till solen. Solen är inte vrede. Den endast skiner, det är dess natur. Om du njuter har du rätt relation, om du känner den brännande smärtan är du i felaktig relation till solen. Guds vrede kom in i Jesus på korset. Han tog in smärtan i sig själv och vann över den. Han övervann synden.

Jesus tog i fullaste mån in i sig det som var inom oss. Han tog in det och dog med det så att det förintades. När synden lämnade Honom

lämnade den oss. Inte bara togs våra synder bort, men synden själv togs bort genom detta från vår ande. Han sparkade ut vreden, han sparkade ut guden som är "jag för mig själv" och "var och en för sig själv". Han kom till oss för att leva inom oss som sin Ande. Denna Ande visar oss Kristus, först för oss, sedan inom oss, och slutligen *som oss själva*.

Allt detta kan ske just därför att Jesus tog all synd på sig och dog med den. På så sätt kan vi bli Guds rättfärdighet. Om du är född i Anden så är du redan Guds rättfärdighet. Det finns inget sätt att betvivla detta. Guds rättfärdighet lever inom dig som dig. Du har ingen egen rättfärdighet. Naturligvis har du inte det. Något sådant finns inte. Därför finns det ingen person att varken nedvärdera eller prisa för bristen resp. innehavet av någon andlig kvalitet.

Paulus säger: jag trodde jag hade min egen rättfärdighet, men det var endast dynga. Vi vet alla vad dynga är. Det är vad Paulus kallar det: dynga. Jag har ingen egen rättfärdighet. *Jag har ingen som helst förmåga att vara Gud till behag*, att göra vad han tycker om. Jag har ingen förmåga att av mig själv göra något över huvud taget. Det enda jag kan göra är att ta emot Honom. Det är det enda jag kan göra. Att ta emot är tro. Det är det som är tro. Ta emot.

Så öppna dig själv och säg: tack, jag tar emot detta ! *Det är allt tro är!* Det är inget annat. Du hör vad Gud erbjuder och du säger: tack, jag tar det. Detta är det enda som händer. Jag är korsfäst med Honom och när jag är så korsfäst med Honom har detta "jag" som jag trodde att jag var och som hade sin egen rättfärdighet, dött bort med Kristus. Allt jag själv kunde åstadkomma var skenhelighet. Vad jag än gjorde blev det bluff. Folk tror att man tar in helighet i sig själv genom det man gör. Man tror att man blir helig.

Jag brukade be till Gud om att han skulle göra mig andlig. Jag ville vara mer andlig än andra människor. Detta gamla jag är väldigt subtilt. Det låter så bra. Men det vill bara nå saker för att bli något inför andra. Galaterbrevet säger att en människa som vill vara något inför andra är en idiot. Hon eller han lurar sig själv. Det finns inget sådant heligt jag.

Det finns bara Gud.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

38.

Posted on [January 13, 2014](#)

Reply

Fred Pruitt Galatians 2:20 del 2 (föredraget finns på youtube i sex delar)

(övers. Jan Peter Ottosson)

Den mänskliga rasen föll genom det som skildras i Genesis 1. Det är ett helt annat ämne som vi kan tala om en annan gång. Men resultatet av det som hände betydde att den mänskliga rasen blev fylld av Guds vrede. Men märk att Gud inte är missnöjd med oss för att vi begår dåliga handlingar i våra liv. Vad som händer är att vi har blivit invaderade av en felaktig herre, en felaktig kraft. Vi har så att säga fel kung som regerar över oss. Vi är delaktiga i detta fallna släkte. Genom Adam kom döden till alla människor. Detta berodde på att det var fel gud i den frukt de tog från trädet.

Det var inte fel att ta en frukt men i denna frukt fanns en felaktig herre över livet, så kan vi uttrycka det. Det var guden "mig själv", alltså att leva endast för sig själv, jag själv är min gud. De "åt" denna frukt, vilket är en liknelse för att invaderas, få in i sig själv, den felaktiga guden, "mig själv" som gud. De tog in frukten i sig själva och vi kan säga att inne i frukten fanns en mask som vi fick i oss. Denna mask blev ett med dem och de förlorade det medvetande de tidigare haft. Det var kanske ett omedvetet tillstånd de hade tidigare, eftersom de inte var helt medvetna om vilka de var. De gick omkring i Guds ljus. De hade ingen aning om ett liv utan försyn och ljus, skönhet och glädje. De hade ingen idé att något kunde vara negativt, de hade ingen skillnad på hetta och köld, de kände inte till sorg. Därför kände de inte till glädje – för vi måste känna till sorg för att känna till glädje.

Så någon form av erfarenhet behövde dyka upp för att de skulle mogna i medvetenhet. Mänskligheten behövde något för att kunna bli

medvetna söner och döttrar till Fadern. Vi behövde bli medvetna om vilka vi är, varför vi är och vad vi är menade att bli. Det måste till en utbildningsprocess för oss där vi lär oss skillnaden på sorg och glädje, där vi inser skillnaden mellan liv och död. Det enda sättet att lära oss detta är genom att erfara det i någon mån i våra egna liv.

Det är som att se en bild av Grand Canyon och att gå in i den. Bilden är ingenting i jämförelse med att vara där. Om du varit där vet du vad jag menar. Har du inte varit där vet du inte alls vad jag menar. Jag har varit både i Grand Canyon och Niagara Falls. Jag har hört folk säga att Niagaran Falls är lite som Grand Canyon. Men det stämmer inte alls. Niagara Falls har ingenting liknande de som finns i Grand Canyon enligt min uppfattning. Grand Canyon är så stort, det kan inte fångas med kamera eller film eller teve. Du måste se det själv.

Livet med Gud är på samma sätt. Det är inte något vi förstår genom någon bok eller genom undervisning i söndagsskolan eller genom att höra kyrkliga predikningar. Det är något jag själv måste erfara, något jag måste leva själv. Jag måste bli ett med denna sanning för att lära känna sanningen. Guds sanning måste välvas in i dig så att du lär känna den du är i Gud.

Denna inläring är hela syftet med livet i Gud. Det är hela syftet med denna upprättelse i Gud som Kristus har åstadkommit för oss.

För att gå tillbaka till hur det var tidigare — hela den mänskliga rasen var fången. Någon behövde dyka upp för att befria mänskligheten från detta fångna tillstånd. Vi behövde någon som återknöt oss till den verkliga källan för livet. Resultatet av att vi åt av kunskapens träd var att vi blev som gudar, vilket djävulen sa till Eva. Vi blir som gudar som vet skillnaden på gott och ont.

Blir som gudar. Men vad är en gud? Det är en varelse som är full tillräcklig som den är, den beror inte av något annat. Den är inte orsakad av något annat. Den är utan orsak och fullständig i sig. En gud fordrar lovprisning och adoration av alla andra varelser. Detta är vad som hände i syndafallet: varje människa som föddes trodde snart

att de var en gud, en oberoende varelse som kräver beundran och lovprisning. Detta blev den enskilda människans självmedvetande. Kanske de inte alltid tänkte på sig själva som gudar och gudinnor men den mentaliteten fanns i dem. Det blev en mentalitet av ensamhet och oberoende.

Denna mentalitet gör att vi ser oss själva som ensamma celler, inte celler som är förenade med andra och bildar liv på det sättet. Från början fanns en enhet, en gemensamhet. Gud andas liv in i Adam så att han lever av Guds Ande tillsammans med Gud. Adams liv var alltså från början en enhetsliv, ett liv i förening med Gud. Han var inte skapad som en solitär varelse på jorden, oberoende och ensam människa. Adam uppfattade inte Gud som "däruppe" och sig själv som "här nere" som så många människor gör idag. Adam sprang inte omkring på jorden för att vara någon till lags som finns "däruppe".

Men så blev det i fallet. Plötsligt blev de ensamma, rädda, fick anfall av blygsel för de märkte att de i flera betydelser var "nakna". Den omedelbara effekten var separation, de gömde sig, de kände sig skyldiga. Skulden var tecken på separation och de var inte medvetna om att de tidigare varit förenade med Gud. Faderns liv hade varit det liv som de själva levde.

Allt förändrades genom att ta den frukt som Lucifer tidigare tagit — den som får en att tro att man är gud. I Jesaja 14 tänker det rebelliska hjärtat att han ska bli den som stiger ovan stjärnorna och intar det högsta och blir likvärdig den Högste . I Hesekiel 28 ser den separerade människan sin egen skönhet och intelligens och tillber sin egen visdom. Hon tänker på sig själv som en gud. Det är tanken att jag är enorm, jag är stor, se på min skönhet, på mina juveler, mina smycken, min intelligens.

Men allt kommer från Gud ! Detta tillstånd i hjärtat efter fallet är som om månen var en levande varelse och säger: Jag behöver faktiskt inte solen för jag är lysande i mig själv. Se på mitt otroliga ljus som jag låter skina över jorden varje natt. Det är ett underbart ljus jag har, eller hur? Skulle vi avskilja solens ljus från månen visar det sig att den inte har något eget ljus. Månen är en mörk massa och får allt ljus från

solen. Den reflekterar endast.

Detta visar vad Gud är. Han är ljus och manifesterar sitt ljus när han skiner på något. Ljuset förenar sig med det som belyses. Vi ser månen och säger: tittar månen lyser. Men vi vet att det är solen som lyser. Förening med Guds ljus sker i oss och vi glömmmer att det är från Gud, vi tror att vi har ljuset, att vi är lysande varelser.

Vi tänder en lampa och vi säger att lampan lyser. Men det är faktiskt en förening, en kraft som förenar sig med lystrådarna i glasbubblan och genom föreningen manifesteras ljus. Det är inte lampan som lyser, noga räknat. Vi ser på månen och vi ser solen och månen i en förening.

Detta är vårt liv. Vi är från början menade att vara en förening av Gud och oss. Inte att vi manifesterar Gud och som vi sa i början sitter runt Gud och prisar honom för hans storhet och skönhet. Nej hans ljus lever i oss, frambringar vårt liv, vill som en förälder att vi blir lyckliga och framgångsrika i våra egna liv med Guds ljus i oss. Vi ska manifesteras genom att vara oss själva. Det är vad förening är. Ljuset skiner i oss och förenar sig med oss i vårt liv.

Men Satans tänkesätt är att jag är min egen oberoende varelse, jag skiner med mitt eget ljus och behöver inte bry mig så mycket om Gud. Jag behöver faktiskt inte Gud till något. Men vi vet att detta val leder till mörker och eftersom Satan var en evig varelse är hans val oåterkalleligt och det blir ett evigt mörker att leva så.

Vår val som är Adams och Evas val, är gjort på ett temporärt sätt eftersom vi är temporära varelser. Detta val kan alltså återkallas, det kan bli omgjort. förvandlat på ett visst sätt. Mänskligheten valde och fick bli vad vi kallar den Gamla Människan, vilket NT kallar henne. Det typiska för denna gamla människa är att leva av egen kraft och makt, tvinga sig själv till fördelar gentemot andra. Jag är för mig, jag är nummer sett och ser till dessa mina behov först. Sedan kommer du och andra människor. Gud är ute efter dig och åt helvete med mig.

Tänk på detta, det är vad Jesus gjorde.

Ett medvetande om ett oberoende individuellt själv uppstod i fallet. En varelse som tänker och betar sig som om den är oberoende av Gud kommer ur detta oberoende själv. Men Paulus säger till atenarna som tillbad stenstatyer och filosofer och fantasigudar att det är i Gud vi lever och rör oss.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

37.

Posted on [January 13, 2014](#)

Reply

Fred Pruitt Galatians 2:20 del 1 (föredraget finns på youtube i sex delar)

(övers. Jan Peter Ottosson)

Gomiddag !

Idag ska vi tala om Galaterbrevet 2:20 och vi får se vad Herren har att ge oss. Först vill jag ge alla en möjlighet att dra härifrån redan i början, om de vill. Jag ska säga något jag sa på en konferens som ägde rum här i Kalifornien. Det var en konferens där varje talare hade 7 minuters talartid. Och som det brukar vara så pratar en del fyrtio minuter, andra trettio. Så när det blev min tur och jag såg att konferensledare såg nervös ut för han hade reserverat en viss tid åt oss och en viss tid för huvudtalaren, beslöt jag att endast säga något kort. Det var alltså en konferens med många framgångsrika talare, många lärda, analytiska och belästa. Detta var vad jag sade:

Låt oss anta, bara för sakens egen skull, utan vidare analys av saken, utan att vidare bena ut saken, utan att kvalificera det hela, att följande yttrande är sant om oss alla i just den här stunden, för var och en av oss i de liv vi lever just idag: Jag är korsfäst med Kristus, ändå lever jag, men inte jag utan Kristus är det som lever mig. Det liv jag nu lever i köttet lever jag genom tron på Guds Son, som älskade mig och gav

sitt liv åt mig.

När jag sagt detta satt jag ned. Ni som känner mig vet att det är det kortaste tal jag någonsin gett. Och nu vill jag låta det vila i ert inre en stund, för det är verkligen evangeliets enkelhet. Ta det som det är sagt och tro det och lev det ! Jag låter er begrunda detta en stund och de som inte gått härifrån efter det kommer jag att gå in i en djupare förklaring av detta.

Ok. Så vi ska titta lite på mekaniken i Gal. 2:20 Det första jag vill säga att detta är det centrala budskapet i Nya Testamentet, själva kärnan. Detta gör att samma budskap blir det centrala för hela Bibeln. Guds syfte med skapelsen och med att sända sin Son för att ge oss nytt liv efter att ha raderat bort adamsnaturen, var inte att vi skulle få spendera trillioner zillioner år sittande i himlen med ögonen på Gud för att säga till Honom hur fantastisk han är.

Här kanske jag trampar på en hel hög känsliga tår och jag är ledsen för det. Många har den visionen men jag har aldrig haft den. Jag har aldrig sett något högre värde i den visionen. Låt mig berätta varför. En hel del kunskap om Gud kan vi erhålla genom vårt naturliga liv. Låt mig fråga detta: vilken normal mor eller far som inte har en väldigt narcissistisk psykologi, skulle vilja ha sina barn sittande inomhus hela dagen, betraktande sina föräldrar för att upprepa hur fantastiska de är? Nej det kan inte vara meningen med fortplantningen att föräldrarna ska bli prisade nonstop av sina barn. Meningen är att barnen ska ta med sig allt vi ger dem i form av vanor, värden, utbildning för att utveckla sina egna liv med hjälp av detta. Vi vill att de ska lyckas med sina liv och inte bara det, vi vill att deras barn i sin tur också ska ut i världen och bli lyckliga i sin egen verksamhet. Vi vill inte att de ska stanna hemma och säga till oss "åh mamma och pappa ni är så goda, så underbara". Vi svarar i så fall "Ut med er, ger er iväg, ut och gör något av era liv !" Det är bara på så sätt ni visar att jag är god förälder som gjort ett bra jobb med familjelivet. Ni gör ett bra liv själva.

Och det är vad Gud vill med oss. Gud har denna drivkraft av kärlek till oss som går ut på uppmaningen i Genesis om att vi ska fortplanta oss, vara fruktsamma och sprida oss över planeten. Det är det första

han säger till människorna. Han vill att vi bildar ett folk åt Honom, att vi blir fler och fler i det folket, ett folk som visar fram Hans liv, ett liv som är kärlek därför att Gud är kärlek.

Denna kärlek är en kraft som går utåt till andra, som möter behov som andra har, som ser till att andra får det bra och som om det är nödvändigt kan dö för andra. Så när Kristus reprodueras i oss, när Kristus kommer till liv inom oss och som oss, då lever vi det liv vi lever. Vi är inte intresserade av att skaffa lärjungar till oss som sitter runt oss och beundrar vår visdom, som är med oss för att beundra vår helighet och vår skönhet.

Istället vill vi att de människor som samlas kring oss växer upp till mogna människor och lever sina egna liv i kärlek till andra. Som Paulus säger till Timoteus: Det jag har gett dig ska du ge till andra som ska ge det vidare till andra.

Det här livet är ett kontinuerligt flöde ut ifrån oss själva. Som det sägs i Hebreerbrevet är Kristus en utströmning av gudomlighet. Och detta är meningen med livet vi fått. Kristus ska formas i oss och genom den formningen i oss ska Kristus reproduceras i andra. Målet med Guds skapelse är att det till slut skapas ett helt folk av döttrar och söner till Gud som går ut och kontinuerligt skapar Guds liv på jorden.

Detta är vad kärlek är. Den reproducerar sig, den är fruktbar bland människor. Kärlek drar inte inåt, suger inte inåt för den egna välfärden eller fördelen. Kärlek går hela väge ut och dör till slut för någon annan. Johannes uppenbarelse skildrar hur det i centrum av den gudomliga tronen, i centrum av all uppenbarelse, av all makt, finns ett litet lamm som slaktas innan universum skapas. Det finns en synd där och ett lamm som slaktats som syndaoffer. Detta är kärlekens ursprungliga princip att ge sitt liv för att liv ska växa fram och bli möjligt.

Man kan se solen på himlen som ett exempel på detta. Värmen och ljuset kommer från vätefusion. Atomerna dör så att säga för att ge ut ljus och värme. Vi får allt liv på jorden genom denna utstrålning som kommer från solen 167 miljoner km bort från oss. Vilken hetta ! Vilket ljus ! Ett utmärkt exempel på Guds utgående kraft i form av livgivande

kärlek som reproducerar sig själv i livet på jorden.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

36.

Posted on [January 11, 2014](#)

Reply

Vid en vistelse i Indien blev jag god vän med en hinduisk tempelpräst och var ofta där och pratade om livet. En dag var han sjuk och hans tjänare meddelade mig att ta hand om templet några dagar. Jag satt där på en plats mitt i templet där han normalt satt och undervisade. Folk kom och gick och kunde de engelska gick det bra. Men ofta kom västerländska turister. Jag slogs av hur andligt hungriga särskild yngre västerlänningar var.

När de frågade efter vad som undervisades i templet om sa jag bara: att du är död på korset med Kristus och uppstånden med Kristus och Han vill flytta in in dig och du är redan med Honom i det uppståndna ljuset. En del blev förvånade över kristen undervisning i ett hinduiskt tempel men många intresserade sig och tog det hela på allvar. Flera intressanta dialoger uppstod.

Jag minns en tysk luthersk präst som kom in och satte sig i templet. När han frågade om läran och jag sa att vi är döda i Kristus och uppståndna i Honom och kan ta emot honom i oss genast, blev han mycket glad. Han hade aldrig tänkt så konkret, sa han. Läran kände han förstås till, han hade predikat den i många år. Men att så direkt och konkret ta dessa teologiska satser hade ha aldrig gjort. Hans teologi hade inte tillåtit en så naiv och konkret tolkning.

Jag tror detta är symptomatiskt. Många får höra från barnsben att Jesus Kristus har uppstått, men det var för tvåtusen år sedan. Det kan också gälla min egen framtid. Men att det skulle gälla i realtid för mig och dig, är ofta något okänt. Den lutherska prästen tog emot detta enkla budskap med stor glädje. Han stannade flera dagar och kom för att prata vidare om detta. Den indiska miljön, där heliga män kom promenerande längs bygatan varje dag, kanske underlättade det hela.

Att få höra i enkla ordalag att jag dött med min gamla människa och

fått ett nytt liv i Kristus och att Han nu vill leva i mig, är inte så enkelt i en västerländsk miljö. I den miljön är det metafysiskt och teologiskt, inte verkligt och konkret för mig där jag befinner mig nu. Och detta är mycket märkligt, för detta är kärnan i evangeliet. Att vi lyckas höra detta budskap om och om igen utan att se verkligheten för oss själva är tecken på hur den gamla människan lurar oss. Om det blir metafysik eller teologi behöver vi bara nicka och det går oss förbi. Själafienden ler i bakgrunden.

Det var nyttigt att sitta i ett litet tempel med ohyra och vilda hundar som sökte något att äta och ge denna kondenserade kristna undervisning. De hippies som ibland tittade in avfärdade förstås ett budskap de hört i kyrkan hemma och bara uppfattat som något abstrakt och lite överdrivet. De sökte lärare i meditation och yoga istället. Men en och annan av dessa kom senare ensam tillbaka och ville veta mer om den kristendom de inte tagit till sig hemma i Europa eller Amerika.

Det är avgörande hur man lyssnar. Jag märkte att den indiska tempelmiljön var så annorlunda mot den europeiska kristna kyrkomiljön i det att orden om att dö med Kristus och uppstå med Honom fick en mer direkt och påträngande innebörd. Det var inte en lära utan direkt beskrivning av vår andliga belägenhet. Och många frågade just: men vad gör jag då? Om detta nya liv är redan givet åt mig? Och jag fick svara naivt: du tar hand om dig och de dina och hjälper alla du kan och lovar Kristus både i tid och otid. Vad mer kan vi göra?

Frågan om vad vi ska göra avspeglar en gammal inställning — att jag inte är god nog som jag är, att jag måste göra något för att vara älskad av Gud. Att något saknas i min frälsning. Att vi uppstått med Kristus innebär att vi sitter hos Fadern med Kristus. Vi kan ingenting mer göra för att Fadern ska älska oss mer. Vi behöver ingenting mer prestera för att älskas så perfekt som Fadern älskar Sonen. Vi är fullkomliga med Sonen och vilar hos Fadern. När detta gick upp för de tillfälliga besökarna i templet uppstod stor förvåning. Det är en härlig reaktion.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)